

Sygn. akt II K 366/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 września 2016 r.

Sąd Rejonowy w Otwocku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Maszner

Protokolant: Marzena Kwiatek

Przy udziale Roberta Pyszniaka Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Otwocku

po rozpoznaniu w dniach 2 lutego 2016 roku, 29 marca 2016 roku, 5 kwietnia 2016 roku i 6 września 2016 r.

M. M., z d. B. c. E. i J. z d. (...), ur. (...) w O.,

oskarżonej o to, że:

w dniu 2 sierpnia 2013 r. na trasie (...) w O., woj. (...) kierując samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej (...) nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym określone w art. 3 ust 1 i art. 22 ust 1 i 4 ustawy „Prawo o ruchu drogowym” w ten sposób, że nie zachowując szczególnej ostrożności i nie obserwując wystarczająco uważnie sytuacji na drodze, podjęła manewr skrętu w lewo zajeżdżając drogę przeprowadzającemu manewr wyprzedzania w/w pojazdu W. P., kierującemu motocyklem Y. o nr rej (...), doprowadzając do zderzenia z wymienionym motocyklem, na skutek czego W. P. doznał obrażeń ciała skutkujących jego zgonem na miejscu zdarzenia.

tj. o czyn z art. 177 § 2 k.k.

orzeka

1. oskarżoną M. M. uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu z art. 177 § 2 k.k. i na tej podstawie wymierza jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw z art. 4§1 kk wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonej na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;
3. na podstawie art. 71 § 1 k.k. w zw z art. 4§1 kk orzeka wobec oskarżonej karę grzywny w wymiarze 120 (sto dwadzieścia) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;
4. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonej M. M. na rzecz oskarżycielki posiłkowej J. P. (1) kwotę 3660,00 zł. (trzy tysiąca sześćset sześćdziesiąt złotych) w tym 23 % podatku VAT tytułem zwrotu poniesionych przez nią kosztów ustanowienia pełnomocnika.
5. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonej M. M. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 4098,38 (cztery tysiące dziewięćdziesiąt osiem, 38/100) złotych, w tym opłatę w kwocie 420 (czteryście dwadzieścia) złotych.

Sygn. akt II K 366/14

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 2 sierpnia 2013 roku przed godz 17.00 oskarżona M. M. wraz z mężem J. M. samochodem marki V. (...) nr rej (...) udała się do sklepu znajdującego się w W.. Oskarżona przyjechała po męża do W. a następnie jechała drogą (...) w kierunku K.. Oskarżona cały czas prowadziła samochód. W W. oskarżona zatrzymała się na czerwonym świetle. Samochód oskarżonej stał jako pierwszy za sygnalizatorem za nim zatrzymały się inne pojazdy. Drugim samochodem znajdującym się za samochodem oskarżonej jechał K. T. zaś czwartym - P. B.. Po zmianie światła na zielone oskarżona ruszyła i wtedy wraz z J. M. zobaczyli iż sklep, do którego jechali, jest zamknięty. Za radą męża oskarżona postanowiła zawrócić. W tym celu pojechała prosto drogą k-17 i szukała miejsca gdzie mogłaby zawrócić w stronę W.. Oskarżona jechała wolno z prędkością ok 37 km/h za nią nadal jechały inne samochody, które poruszały się z tą samą prędkością. Dozwolona prędkość w tym miejscu wynosiła 90 km/h, jezdnia była podzielona na dwa pasy ruchu linią przerywaną. W pewnym momencie manewr wyprzedzania kolumny pojazdów podjął jadący motocyklem marki Y. (...) o nr rej (...) W. P.. Pokrzywdzony manewr wyprzedzania wykonywał spokojnie nie przekraczając dozwolonej na tym odcinku prędkości jechał z prędkością około 76 km/h miał włączony kierunkowskaz. W. P. manewr wyprzedzania wykonywał na tyle spokojnie iż K. T. nie słyszał jego silnika, wyprzedzał samochody pojedynczo chowając się pomiędzy nie po każdym zakończonym manewrze. W. P. podjął również manewr wyprzedzania samochodu oskarżonej. W tym samym czasie oskarżona za sugestią męża wykonała manewr skrętu w lewo w asfaltowy podjazd do posesji znajdującej się już na terenie O.. M. M. wykonując manewr skrętu w lewo nie zachowała szczególnej ostrożności i wykonała go w zbyt bliskiej odległości przed jadącym za nią i będącym w trakcie wyprzedzania motocyklem którym jechał W. P. zajeżdżając mu w ten sposób drogę. W. P. nie miał możliwości uniknięcia zderzenia z pojazdem oskarżonej. Doszło do zderzenia polegającego na tym iż przednie koło motocykla uderzyło w środek lewych drzwi samochodu V. (...) a następnie motocykl dociskając prawym teleskopem widelca przedniego do drzwi samochodu przesunął się w kierunku jego słupka przedniego. W wyniku zderzenia kierujący motocyklem mógł prawym ramieniem uderzyć w przednią część szyby lewych drzwi, która została przy tym wybita a następnie opierając się prawym ramieniem o przedni słupek, przednią prawą częścią głowy będącej w kasku mógł uderzyć w szybę czołową, która również została rozbita. W wyniku takiego przebiegu wypadku motocyklista doznał poważnych obrażeń głowy oraz obrażeń prawego ramienia, prawej części tułowia i kończyny dolnej. Następnie motocyklista przemieścił się nad komorą silnika samochodu (...)w lewo skos do przydrożnego rowu do którego wpadł głową w dół. Samochód oskarżonej na skutek uderzenia wjechał do przydrożnego rowu zaś oskarżona mogła przy tym doznać obrażeń głowy i lewej części ciała. W chwili zderzenia samochód oskarżonej poruszał się z prędkością ok 13,5 km/h zaś motocykl prowadzony przez pokrzywdzonego z prędkością ok 73km/h.. Oba pojazdy zatrzymały się w pozycji powypadkowej.

Będący na miejscu zdarzenia wyjęli pokrzywdzonego z rowu w którym się znajdował i podjęli próbę reanimacji która była kontynuowana po przyjeździe pogotowia. Przybyły na miejsce lekarz stwierdził zgon W. P.. Oskarżona z uwagi na odniesione obrażenia nie opuszczała samochodu V. (...). Z urazem głowy po zdarzeniu została zabrana do Szpitala znajdującego się w O. przy ul (...).

Przyczyną śmierci pokrzywdzonego był odniesiony w czasie wypadku uraz czaszkowo – mózgowy ze złamaniem kości czaszki, obrzękiem mózgu, krwawieniem śródmózgowym oraz naderwaniem konarów mózgu i móżdżku oraz rdzenia przedłużonego.

U pokrzywdzonego w badaniu krwi nie stwierdzono obecności alkoholu etylowego natomiast u oskarżonej w badaniu krwi stwierdzono dopuszczalną nieznaczną ilość alkoholu etylowego we krwi wynoszącą poniżej 0,2 promila alkoholu etylowego we krwi.

Oskarżony nie była dotychczas karana.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowych wyjaśnień oskarżonej M. M. (k. 357) i zeznań J. P. (1) (k 358), M. S. (k. 358-359), J. P. (2) (k 359), J. M. (k 359-361), K. T. (k 362-363), A. S. (k 362) oraz P. B. (k 369-370), uzupełniającej ustnej opinii biegłego J. B. (k 370-371) oraz dokumentów: karta medycznych czynności ratunkowych (k 2) protokół z przebiegu badania trzeźwości (k 3) świadectwo wzorcowania (k 4) protokół oględzin pojazdu (k 5-6) kserokopie dowodów rejestracyjnych (k 8, 12) protokół oględzin pojazdu (k 9-10), protokół oględzin miejsca (k 13-15) zaświadczenie o przewozie zwłok (k 16-17) kserokopia dowodu osobistego (k 29-30), szkic z miejsca wypadku (k 48)

sprawozdanie z badań na zawartość alkoholu etylowego (k74), płyta DVD z dok. Fotograficzną (k 84), dokumentacja fotograficzna (k85-90, 160), opinie (k 90-112 i 116-120, 241-267, 379 – 410) oraz danych o karalności (k.693) .

W toku postępowania przygotowawczego oskarżona M. M. nie przyznała się do winy. Złożyła wyjaśnienia w których opisała przebieg zdarzenia zgodnie z ustalonym stanem faktycznym . Wyjaśniła ponadto iż tuż przed wypadkiem spojrzała w lusterko wsteczne i upewniła się że może bezpiecznie wykonać manewr skrętu w lewo który to manewr wcześniej sygnalizowała

W trakcie postępowania przed Sądem M. M. wyjaśniła, iż nie jest winna wypadku. Po raz kolejny opisała przebieg wypadku w większości zgodnie z ustalonym stanem faktycznym. Wyjaśniła iż w dniu 2 Sierpnia 2013 roku pojechała z mężem do sklepu do W. Kiedy byli w tej miejscowości zatrzymała się na czerwonym świetle, stała jako pierwsza. Kiedy zapaliło się zielone światło ruszyła i mąż zobaczył, że sklep jest zamknięty. Wtedy mąż poprosił ją żeby na najbliższym zakręcie skręciła i zawróciła w stronę W.. Jechała dalej i zauważyła zjazd, włączyła kierunkowskaz – spojrzała w boczne lewe lusterko – kierowca jadący za mną również miał włączony kierunkowskaz, który po chwili wyłączył. Wiadomo, że hamowała wcześniej, spojrzała we wsteczne lusterko lewe, skręciła i zostałam uderzona. Kiedy samochód się zatrzymał zobaczyła leżącego mężczyznę. Chciała wyjść z samochodu, ale ktoś krzyknął, żeby siedziała, bo miała zakrwawioną głowę. Siedziała koło godziny dopóki nie zabrała jej karetka.

Sąd zważył co następuje :

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom M. M., poza jej oświadczeniem iż tuż przed wykonaniem skrętu w lewo spojrzała w lusterko wsteczne. W tej części wyjaśnienia oskarżonej są nielogiczne, nieprawdziwe i stanowią przyjętą przez nią linię obrony. W ocenie Sądu gdyby oskarżona spojrzała przez lusterko tuż przed wykonaniem manewru w lewo nie doszłoby do wypadku gdyż zobaczyłaby motocykl wykonujący manewr wyprzedzania. Sąd dopuszcza iż oskarżona patrzyła w lusterko wcześniej możliwe jest bowiem że w tym czasie pokrzywdzony znajdował się pomiędzy pojazdami i oskarżona nie widziała motocyklisty.

W pozostałej części wyjaśnienia M. M. są spójne i układają się w logiczny ciąg. Należy wskazać, iż oskarżona w sposób szczegółowy i spontaniczny opisał przebieg, okoliczności i przyczyny zaistniałego wypadku drogowego. Wyjaśnienia oskarżonego znalazły również potwierdzenie w pozostałym ujawnionym przez Sąd materiale dowodowym, w szczególności w zeznaniach pozostałych świadków. Sąd nie znalazł żadnych powodów by uznać wyjaśnienia M. M. w tej części za nieszczerze lub nieprawdziwe. Sąd dał wiarę oskarżonej iż włączyła przed zderzeniem kierunkowskaz. Sąd zważył iż jedynie P. B. oświadczył iż oskarżona nie włączyła kierunkowskazu pozostali świadkowie nie byli w stanie tego stwierdzić. Biorąc jednak pod uwagę iż świadek jechał jako czwarty pojazd za pojazdem oskarżonej w ocenie Sądu nie miał możliwości pełnej obserwacji zdarzenia zwłaszcza iż nie miał takiej możliwości K. T. znajdujący się bliżej. Sąd zważył iż fakt włączenia kierunkowskazu nie uprawniał oskarżonej do wykonania skrętu w lewo mała bowiem obowiązek upewnienia się czy na lewym pasie jezdni nie znajduje się inny pojazd.

Za szczerze i prawdziwe należało uznać zeznania pokrzywdzonych J. P. (1) i J. P. (2). Zeznania tych świadków były logiczne i nie zawierały wewnętrznych sprzeczności. Sąd zważył iż pokrzywdzeni nie byli naocznymi świadkami zdarzenia i z tego powodu ich zeznania nie były cenne do ustalenia przebiegu zdarzenia.

Za szczerze i prawdziwe należało uznać zeznania M. S. i A. S.. Zeznania tych świadków były logiczne i nie zawierały wewnętrznych sprzeczności. Sąd zważył iż również te osoby nie były naocznymi świadkami zdarzenia i z tego powodu ich zeznania nie były cenne do ustalenia przebiegu zdarzenia.

Sąd obdarzył wiarygodnością również zeznania J. M. i K. T.. Zeznania powyższych świadków Sąd ocenił jako spójne, logiczne i pozbawione cech, które by wskazywały na brak obiektywizmu. Należy podkreślić, iż świadkowie zeznali jedynie to, co sami zaobserwowali nie uzupełniając swych zeznań zbędnymi konfabulacjami. Z uwagi na powyższe oraz fakt, iż zeznania tych świadków znajdują odbicie w pozostałym materiale dowodowym, Sąd uznał, iż mogą one stanowić podstawę poczynionych ustaleń faktycznych.

W ocenie Sądu zeznania J. M. są wiarygodne pomimo iż jest mężem oskarżonej. Sąd zważył iż świadek pomimo iż wspiera oskarżoną w czasie postępowania nie konfabulował i nie uzupełniał zeznań w fakty których nie zaobserwował jak np. faktu włączenia bądź nie przez oskarżoną kierunkowskazu.

Sąd dał wiarę zeznaniom P. B. poza oświadczeniem iż oskarżona wykonała manewr skrętu nie sygnalizując go wcześniej. W ocenie Sądu wobec faktu iż świadek znajdował się w samochodzie czwartym z kolei za samochodem oskarżonej nie miał możliwość zaobserwować tego faktu zwłaszcza iż nie widział go K. T. znajdujący się w samochodzie drugim z kolei. Sąd uznał iż nieznaczące rozbieżności w zeznaniach złożonych w postępowaniu przygotowawczym i w zeznaniach złożonych przed Sądem wynikają jedynie z upływu czasu pomiędzy składanym zeznaniami i nie wpływając na ich prawdziwość. Sąd uznał iż pierwsze zeznanie przedstawia przebieg zdarzenia.

W ocenie Sądu zeznania J. M., K. T. i P. B. w części uznanej za wiarygodne były kluczowe dla rozpoznania niniejszej sprawy. Świadek uczestniczył w wypadku i opisał jego przebieg z perspektywy w jakiej się znajdowali. Świadkowie spójnie i jasno opisać te wydarzenia i głównie na podstawie ich zeznań Sąd ustalił stan faktyczny.

Sąd dał wiarę wszystkim opiniom przeprowadzonym w niniejszej sprawie, w tym ustnej opinii uzupełniającej złożonej na rozprawie w dniu 29 marca 2016 roku.. Opinie te zostały sporządzone na podstawie bogatej dokumentacji medycznej oraz akt sprawy, są one spójne, logiczne i należycie umotywowane, sporządzone w sposób sumienny i rzetelny, w oparciu o teoretyczną wiedzę oraz doświadczenie zawodowe biegłych.

Sąd dał również wiarę pozostałym nie osobowym materiałom dowodowym ujawnionym w trakcie rozprawy, w szczególności protokołom użycia alkometru, protokołom oględzin oraz badaniom krwi. Powyższe dowody nie były kwestionowane przez strony, są sporządzone prawidłowo przez uprawnione do tego osoby, a ich autentyczność nie budzi żadnych wątpliwości Sądu.

Wszystkie przytoczone powody legły u podstaw przypisania oskarżonej tego że: w dniu 2 sierpnia 2013 r. na trasie (...) w O., woj. (...) kierując samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej (...) nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym określone w art. 3 ust 1 i art. 22 ust 1 i 4 ustawy „Prawo o ruchu drogowym” w ten sposób, że nie zachowując szczególnej ostrożności i nie obserwując wystarczająco uważnie sytuacji na drodze, podjęła manewr skrętu w lewo zajeżdżając drogę przeprowadzającemu manewr wyprzedzania w/w pojazdu W. P., kierującemu motocyklem Y. o nr rej (...), doprowadzając do zderzenia z wymienionym motocyklem, na skutek czego W. P. doznał obrażeń ciała skutkujących jego zgonem na miejscu zdarzenia. tj. czynu z art. 177 § 2 k.k.

Przestępstwo z art. 177 § 1 k.k. stanowi typ zasadniczy przestępstwa wypadku komunikacyjnego i ma miejsce wówczas, gdy sprawca naruszając chociażby nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, powoduje wypadek, w którym inna osoba odniosła obrażenia ciała określone w art. 157 § 1 kk. Czyn z art. 177 § 1 k.k. jest zagrożony karą pozbawienia do lat 3.

Przestępstwo z art. 177 § 2 k.k. stanowi typ kwalifikowany przestępstwa wypadku komunikacyjnego ze względu na następstwa i ma miejsce wówczas, gdy sprawca naruszając chociażby nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, powoduje nieumyślnie wypadek, którego następstwem jest śmierć innej osoby albo ciężki uszczerbek na jej zdrowiu. Czyn z art. 177 § 2 k.k. jest zagrożony karą pozbawienia od 6 miesięcy do 8 lat.

Przestępstwo wypadku w komunikacji jest zawsze przestępstwem nieumyślnym, natomiast naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu może być umyślne bądź nieumyślne. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego umyślne naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym zachodzi wtedy, gdy sprawca świadomie postępuje wbrew zakazom lub nakazom, co w konsekwencji staje się przyczyną spowodowania skutków określonych w art. 145 k.k. (obecnie 177 k.k.) (wyrok Sądu Najwyższego z 19.10.1976 r., Rw 273/76, OSNKW 1976, Nr 12, poz. 153). Wypadek drogowy musi być skutkiem naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu i z tym naruszeniem musi być przyczynowo powiązany. Należy podkreślić, iż naruszenie zasad bezpieczeństwa polega na zachowaniu się w sposób sprzeczny z tymi zasadami. Należy podzielić pogląd Sądu Najwyższego, iż kierowca ma obowiązek nie tylko prowadzić pojazd

zgodnie z obowiązującymi nakazami i zakazami, lecz winien on także prowadzić pojazd w sposób rozważny i ostrożny (OSNPG 1984, z. 4, poz. 24). Kierowca przy prowadzeniu pojazdu powinien zachować należytą staranność czyli dokonywać takich czynności, które zgodnie ze sztuką i techniką prowadzenia pojazdów są niezbędne do zapewnienia bezpieczeństwa w ruchu drogowym, powstrzymać się od czynności, które zmniejszają to bezpieczeństwo oraz utrzymywać pojazd w stanie gwarantującym to bezpieczeństwo.

W świetle ujawnionego w trakcie rozprawy materiału dowodowego Sąd uznał, iż swym zachowaniem oskarżona wyczerpała dyspozycję art. 177 § 2 k.k., albowiem naruszyła ona nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób że podjęła manewr skrętu w lewo nie obserwując w chwili skrętu drogi zajęła drogę prawidłowo wykonującemu manewr wyprzedzania motocyklem W. P., w wyniku czego spowodowała wypadek, w którym obrażeń ciała skutkujących jego zgonem doznał W. P..

Sąd uznał, iż naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym miało charakter nieumyślny, albowiem oskarżona przed zdarzeniem jechała z niedużą prędkością i miała włączony kierunkowskaz. W ocenie Sądu oskarżona tylko w ostatnim momencie przed wykonaniem manewru nie spojrzała w lusterko wsteczne. Sąd ustalił iż możliwe jest iż oskarżona wcześniej obserwowała należycie drogę o czym świadczy wiarygodna część jej wyjaśnień. W. P. poruszał się jednak motocyklem wyprzedając kolejno samochody i chowając się pomiędzy nie po zakończonym kolejnym manewrze zaś jego pojazd poruszał się na tyle cicho że nie słyszeli go wyprzedzani kierowcy. W ocenie Sądu oskarżona mogła wcześniej patrzeć w lusterko i nie zobaczyć pokrzywdzonego znajdującego się akurat za innym pojazdem. Biorąc pod uwagę dźwięk jaki wydawał motor oskarżona go nie słyszała.

Biorąc pod uwagę fakt śmierci pokrzywdzonego i okoliczności popełnienia czynu Sąd uznał, iż czyn popełniony przez M. M. charakteryzował się wysoką szkodliwością społeczną.

Rozpatrując niniejszą sprawę Sąd miał na względzie iż treść art. 4 § 1 k.k. zgodnie z którą jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy.

Sąd uznał, że przepisy obowiązujące przed dniem 1 lipca 2015 roku były względniejsze dla oskarżonej. Sąd zważył iż przepisy obowiązujące obecnie i obowiązujące w chwili czynu pozwalały na orzeczenie wobec oskarżonej wymierzonej jej kary jednego roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat, jednak art. 46 § 2 kk obowiązujący w dniu 2 sierpnia 2013 roku nie przewidywał możliwości zasądzenia nawiązki na rzecz osób najbliższych dla zmarłego pokrzywdzonego zaś obecnie obowiązujący art. 46§2 kk możliwość taką przewiduje.

Wobec powyższych ustaleń Sąd orzekając w sprawie wobec oskarżonej, zgodnie z dyspozycją art. 4 § 1 k.k. zastosował wobec niej przepisy obowiązujące w okresie popełnienia przez nią przestępstw to jest w dniu 2 sierpnia 2013 roku albowiem były one względniejsze dla oskarżonej.

Uznając winę oskarżonej Sąd wymierzył jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

Wymierzając powyższą karę Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary opisanymi w art. 53 § 1 i § 2 k.k. i uznał, iż jest adekwatna do szkodliwości społecznej popełnionego przez oskarżonego czynu jak również jego stopnia zawinienia. Sąd orzekając powyższą karę wziął pod uwagę wszystkie okoliczności łagodzące i obciążające oskarżoną.

Za podstawową okoliczność obciążającą w stosunku do przestępstwa przypisanego oskarżonej Sąd fakt iż w jego wyniku pokrzywdzony który prawidłowo poruszał się w ruchu lądowym zmarł. Sąd jako okoliczność obciążającą wziął również pod uwagę nagminność tego rodzaju czynów na terenie tutejszego Sądu.

Wśród okoliczności łagodzących należało wskazać iż oskarżona była dotychczas nie karana i wyraziła szczerą skruchę wobec osób najbliższych dla pokrzywdzonego. Sąd jako okoliczność łagodzącą uznał również fakt iż w chwili zdarzenia oskarżona poruszała się z prędkością 13 km/h

Sąd zdecydował się na skorzystanie z instytucji warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności, albowiem w odniesieniu do oskarżonej spełnione są przesłanki określone w art. 69 k.k., pozwalające na zastosowanie tej instytucji. Należy wskazać, iż w stosunku do oskarżonej wobec faktu iż jest osobą dotychczas nie karaną oraz wyraziła szczerą skruchę można postawić pozytywną prognozę kryminologiczną, dlatego też Sąd uznał, że orzeczona wobec oskarżonej kara 1 (jednego) roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 (trzech) lat próby będzie w stosunku do oskarżonej wystarczającą dolegliwością, która pozwoli jej zrozumieć naganność popełnionego czynu i sprawi, iż oskarżona nauczona tym doświadczeniem, wyciągnie z niego właściwe wnioski i w przyszłości nie popełni już przestępstwa. Warto podkreślić, iż okres 3 (trzech) lat, na jaki zostało zawieszona wykonanie kary pozbawienia wolności w pełni pozwoli na weryfikację czy tak postawiona prognoza była słuszna. W przypadku gdyby oskarżona naruszała porządek prawny możliwe będzie zarządzenie wykonania kary pozbawienia wolności na podstawie art. 75 k.k.

Na podstawie art. 71 § 1 k.k. Sąd wymierzył oskarżonej karę grzywny w wymiarze 120 (sto dwadzieścia) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych. Ustalając wysokość grzywny Sąd uwzględnił możliwości zarobkowe oskarżonej. Wymierzając karę grzywny Sąd miał na względzie iż będzie ona jedyną realną dolegliwością jaką poniósł oskarżona.

Tak określona kara jest zgodna z dyrektywami wymiaru kary oraz zrealizuje swoje cele wychowawcze i zapobiegawcze względem oskarżonej, jak też spełni cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa ze względu na prewencję ogólną.

Sąd nie uwzględnił wniosku Prokuratora i oskarżycielki posiłkowej o orzeczenie w trybie art. 42§1 kk wobec oskarżonej zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 10 lat. Sąd zważył iż zgodnie z art. 42§1 kk Sąd może orzec zakaz prowadzenia pojazdów określonego rodzaju w razie skazania osoby uczestniczącej w ruchu za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, w szczególności jeżeli z okoliczności popełnionego przestępstwa wynika, że prowadzenie pojazdu przez tę osobę zagraża bezpieczeństwu w komunikacji. Sąd uznał iż na gruncie niniejszej sprawy nie można uznać iż prowadzenie pojazdów mechanicznych przez oskarżoną zagraża bezpieczeństwu w komunikacji. Oskarżona przed wypadkiem poruszała się z prędkością 37 km/h i miała włączony kierunkowskaz zaś w chwili wypadku oskarżona poruszała się z prędkością 13 km/h. Sąd uznał iż oskarżona popełniła zarzucany jej czyn nieumyślnie.

Sąd nie uwzględnił również wniosku Prokuratora i oskarżycielki posiłkowej o orzeczenie w trybie art. 46§2 kk wobec oskarżonej nawiązki wobec osób najbliższych zmarłego pokrzywdzonego nawiązki w kwocie 25.000,00 zł. Jak zostało omówione powyżej art. 46§2 kk obowiązujący w dniu popełnionego przez oskarżoną czynu nie przewidywał możliwości orzeczenia nawiązki na rzecz zmarłego pokrzywdzonego ani osób dla niego najbliższych (tak Wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku - II Wydział Karny z 2014-10-14, II Aka 323/14)

Zgodnie z wnioskiem pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej i oskarżycielki posiłkowej oraz na podstawie przedłożonych przez pełnomocnika paragonów Sąd na podstawie art. 627 kpk zasądził od oskarżonej M. M. na rzecz oskarżycielki posiłkowej J. P. (1) kwotę 3660,00 zł. zł. (trzy tysiąca sześćset sześćdziesiąt złotych) w tym 23 % podatku VAT tytułem zwrotu poniesionych przez oskarżycielkę posiłkową kosztów ustanowienia pełnomocnika.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 627 k.p.k. w tym o opłacie na podstawie art. 2 ust 1 pkt. 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst. jedn. Dz. U. z 1983 Nr 49 poz. 223 ze zm).

Z powyższych względów Sąd orzekł jak w sentencji.